

Heller ikke denne gang indeholdt Brevet andet end et Par Ord om, at han ikke saa sig i Stand til at komme ud til „Skovbakken“ den Dag. Men sammen med denne Meddelelse, der var skreven bag paa et Visitkort, sendte han hende nogle Papirer, der viste sig at være et Korrekturark af det Kampskrift, som Ivan havde talt saa meget om og udbasuneret som en Verdensbegivenhed. Hun tog Papirerne med Uvilje. Hvad skulde hun med dem? Hun havde stadig ingensomhelst Tillid til hans Evner og allermindst til hans Duelighed som Pennefører. Han kunde jo ikke engang skrive sit Modersmaal korrekt!

Hun havde dog ikke læst mange Sider, før hendes Kinder begyndte at gløde. Saa fremmed hun end var for det meste af, hvad han skrev om, og skønt det ikke var vanskeligt at opdage det Forbillede, hvorefter han havde dannet sin Stil, gik det hurtigt op for hende, at der var noget virkelig nyt og friskt, ja paa sin Vis storladent i hans Syn paa Naturen og dens Kræfters Anvendelse i Kulturens Tjeneste. Adskilligt genkendte hun iøvrigt fra hans mundtlige Udtalelser, dem hun — væsentlig paa Grund af deres vidtløftige, foredragsagtige Form — aldrig havde kunnet faa noget alvorligt ud af. Andre Partier kunde hun føre tilbage til Tanker og Indfald, hun selv havde anvendt i deres Samtaler om disse Emner; men dette forringede saa langt fra Indtrykket, at hun tvertimod paa saadanne Steder ganske særlig fik Øjet op for hans Evners Oprindelighed og naturgroede Kraft. Udtryk, der i hendes Mund nærmest havde været tilfældige Talemaader, fik i hans Fremstilling en for hende selv ganske overraskende Betydning. Henkastede Ytringer, hvormed hun knap havde forbundet nogen alvorlig Tanke, var hos ham bleven til anskuelige Billeder, havde formet sig til fuldt færdige Fremtidssyner, der betog hende baade ved deres Dristighed og ved den Overbevisningens Magt, hvormed de her fremsattes.

Efter at have endt Læsningen blev hun længe siddende med Haanden under Kinden og saa grundende ud for sig. Hvad var han egentlig for et Menneske, denne Fremmede, der var bleven hendes Skæbne? I Grunden kendte hun ham jo slet ikke, vidste intet andet om ham end det højst utroværdige, som Ivan og han selv havde fortalt. Hvad skjulte hans Fortid? Hvorover dækkede f. Eks. det mørke, kolde Had til Hjem og Slægt, som han hin Gang havde aabenbaret hende?